

JEZOVIČNIK
KNJIGA 5

RIČARD KORBEN

**LEGLO
STRAVE**

Edgar Allan Poe

LEGLO STRAVE
EDGAR ALAN PO

TEKST

Ričard Korben i Rič Margopulos, inspirisani pričama i pesmama Edgara Alana Poa

CRTEŽ

Ričard Korben

Prvo objavljivanje 2006.

NASLOV ORIGINALA

Edgar Allan Poe's Haunt of horror 1-3

MARVEL

marvel.com
©2014 MARVEL

Used with permission. No part of this book may be printed or reproduced in any manner whatsoever whether mechanical or electronic, without written permission of the authors and publisher. The story, characters and incidents in the publication are entirely fictional. All characters appearing in this book and their distinctive likenesses are trademarks of MARVEL ENTERTAINMENT GROUP, INC. All Rights Reserved. Used under licence through Panini S.p.A., Italy.

This edition is published in 2014. By Darkwood

IZDAVAČ

Darkwood d.o.o., Beograd
e-mail: info@darkwood.co.rs
www.darkwood.co.rs

011/2622-867

064/6465-755

GLAVNI UREDNIK
Slobodan Jović

PREVOD

Dejan Ognjanović i Milan Jovanović
(osim gde je drugačije naznačeno)

Lektura:

Agencija Mahačma

Dizajn:

Ivica Stevanović@Pero i miš

PRELOM I PRIPREMA ZA ŠTAMPU

Savo Katalina@Pero i miš

UREDNIK

Vladimir Tadić

ŠTAMPA I POVEZ

Rotografika, Subotica

CIP - katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd
ISBN 978-86-6163-202-0
COBISS.SR-ID 207542796

EDGAR ALAN PO (1809–1849) bio je američki pisac, pesnik i književni kritičar i teoretičar. Njegova dela, prevashodno u formi pripovedaka i pesama, sežu od gotske romantike, preko detektivskih priča, do horora i naučne fantastike. Poove teme su vezane za gubitak, propadanje i nadasve smrt, kao i za misteriju, metafiziku i ljubav, pa makar ona bila i tragična. Poov značaj je nemoguće preceniti – kao inspiraciju su ga navodili Vels, Vern, Dojl i Lavkraft; njegova pesma *Gavran* nalazi se u čitankama svih svetskih škola, a filmskim i stripskim adaptacijama njegovih dela ne zna se broj. No, kako to biva, život mu je bio daleko od srećnog – ostao je bez roditelja dok je bio dete i odrastao je kod rodbine, oprobao se kao vojnik, a zatim rešio da živi prevashodno od pisanja, što ni u to vreme nije bilo lakše nego danas. Oženio se svojom rođakom, ali je ona ubrzo preminula, ostavivši tako trag pomalo zabranjene, a svakako izgubljene ljubavi. I, na kraju, umro je misteriozno. Pronađen je kako u bunilu, obučen u tuđu odeću, luta gradom. Primljen je u bolnicu i ubrzo je preminuo iz razloga koji nikad nisu otkriveni... Po je otišao ostavivši iza sebe poslednju misteriju.

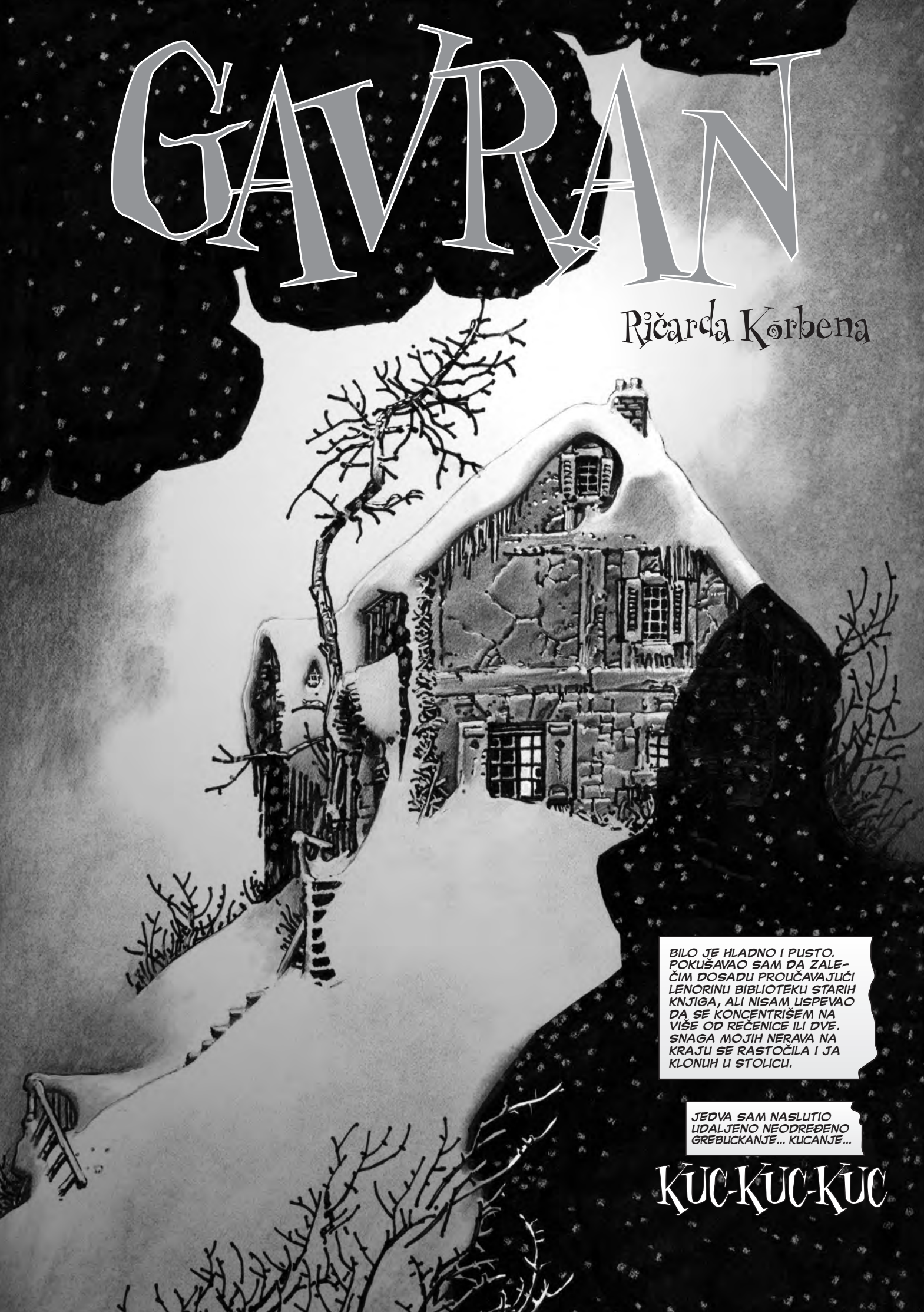
RIČARD KORBEN je jedan od najcenjenijih crtača stripova strave i naučne fantastike. Korben je postao poznat po kratkim pričama strave i užasa koje su izlazile u čuvenim časopisima **CREEPY** i **ERIE** (a čiji izbor možete potražiti u drugoj knjizi biblioteke **JEZOVNIK** u izdanju **DARKWOODA**) da bi kasnije prešao u SF magazin **HEAVY METAL**. Njegova najpoznatija dela, pored spomenutih kratkih priča, svakako su **BLADSTAR**, **DEN**, **SVET MUTANATA** i **KUĆA NA GRANICI**. Njegov osećaj za jezu i grotesknost već decenijama plaši čitaoce i oduševljava kritiku.

LEGLU STRAVE je naslov antologijskog horor časopisa koji je izdavačka kuća **MARVEL** objavljivala tokom sedamdesetih godina XX veka. Ponovno oživljavanje **LEGLA**, koje držite u rukama, donosi nekoliko manje znanih, kao i nekoliko opštepoznatih Poovih dela – i u tekstualnom originalu i u Korbenovoj stripskoj adaptaciji.

PO i **KORBEN** u **LEGLU STRAVE**... tajanstvo, mašta i užas su zagarantovani.

GAVRAN

Ričarda Korbena

BILO JE HLADNO I PUSTO.
POKUŠAVAO SAM DA ZALE-
ČIM DOSADU PROUČAVAJUĆI
LENORINU BIBLIOTEKU STARIH
KNJIGA, ALI NISAM USPEVAO
DA SE KONCENTRIŠEM NA
VIŠE OD REČENICE ILI DVE.
SNAGA MOJIH NERAVA NA
KRAJU SE RASTOČILA I JA
KLONUH U STOLICU.

JEDVA SAM NASLUTIO
UDALJENO NEODREĐENO
GREBUKANJE... KUCANJE...

KUC-KUC-KUC

KUC-KUC-KUC

POKUŠAO SAM U SVOJOJ
LETARGIJI DA IGNORIŠEM
TAJ ZVUK, ALI NEŠTO U VEZI
S NJIM ME JE BRINULO.

DA LI BI TO MOGLA
BITI PORUKA OD
LENORE? TOLIKO
MI NEDOSTAJE.

ŠTA JE TO?
NEKO KRETANJE?
OH, BOŽE! NE
PAMTIM KADA
SAM SE OVOLI-
KO UPLAŠIO!

NEKO IZVANA
POKUŠAVA
DA UĐE.

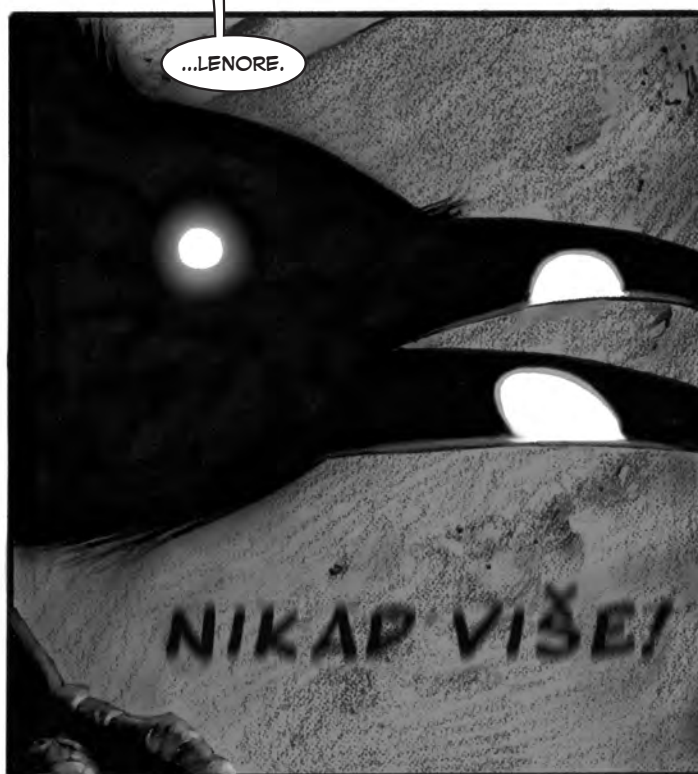
KO JE
TAMO?

NIKO...

NAŠE STRASTI BEHU
BEZGRANIČNE.

ŠTA JE
MOGLO POĆI
PO ZLU?

DEMONSKA PTICO!
IZAZIVAŠ ME, ALI
NEĆEŠ ZADUGO!

KLIK

NEŠTO SE ISPRE-
ČILO IZMEĐU NAS.
MOJA SLABOST.

NEŠTO
UŽASNO.

NEŠTO ZBOG
ČEGA JE OTIŠLA.

NIKAD VIŠE!

Glavran

Jednom u čas tužan noćni, dok razmišljah, duh nemoćni,
Nad knjigama koje drevnu nauku u sebe skriše,
Bejah skoro u san pao, a neko je na prag stao
I tiho je zakucao, kucnuo što može tiše.
„Posetilac neki”, šanuh, „kucnuo što može tiše,
Samo to i ništa više.”

Ah, sećam se toga jasno, beše zimnje večer kasno;
Svaki tinjav odsev žara utvare na podu piše.
Dan čekajuć, srce snažim, u knjigama zalud tražim
Za Lenorom bol da blažim. Ime koje podariše
Njoj anđeli, divna draga kojoj ime podariše
Anđeli – nje nema više.

I šum svilen, šumor tmurni, šum zavesa tih purpurnih,
Neslućenom, čudnom strepnjom obuzima sve me više;
Da umirim srce rekoh: „To zacelo sad je neko
Na pragu se mome stekô, kucnuvši što može tiše,
Posetilac neki pozni, zakuca što može tiše
Na vrata i ništa više”.

Najednom mi strepnja minu i zureći u tamninu:
„Gosparu il’ gospo”, kazah, „ne ljutite vi se više,
Bejah skoro u san pao, neko od vas na prag stao
I tiho je zakucao, kucnuo što može tiše,
Da i ne čuh...” Tad mi ruke vrata širom otvoriše –
Samo mrak i ništa više.

I dok pogled tamom bludi, bojazan mi puni grudi,
Slušajući, sanjajući, snovi mi se teški sniše,
I zagledan u tišinu, samohranu pustu tminu,
„O, Lenora”, reč jedinu, izgovorih tiho, tiše,
„O, Lenora”, odjek vrati što mi usta prozboriše –
Samo to i ništa više.

Vratih se u sobu svoju, a duša u nespokoju,
I uskoro nešto jači udarci se ponoviše.
„Na prozoru, u kopcima, mora biti nekog ima,
Miruj, srce, da u njima vidim kakvu tajnu skriše.
Miruj, srce, da uvidim kakvu tajnu oni skriše –
Vetar samo, ništa više!”

I otvorih kapke tada, kad ulete iznenada
Lepršajuć gordi Gavran iz dana što srećni biše,
Gospodski ga izgled krasi, pozdravom se ne oglasi,
Niti zasta, nit se skrasi, dok mu krila se ne sviše
Povrh vrata, na Paladin kip mu krila se ne sviše.
Slete, stade, ništa više.

Videć ticu abonosnu, osmeh tužno srce kosnu,
Zbog važnog i strogog sklada kojim lik joj sav odiše.
„Mada ćube čerupane”, rekoh, „plašljiv nisi, vrane,
Što sablasan traješ dane sred žalova noći, kiše –
Kaži kakvim imenom te sile pakla okrstiše.”
Reče Gavran: „Nikad više”.

Začudih se vesma tome, odgovoru prejasnome,
Mada smislom reči ove meni malo jasne biše;
Al’ priznajem, nema zbora, ne čuh takvog odgovora,
I ne videh takva stvora crnih krila što se sviše,
Zver il’ ticu čija krila na Paladin kip se sviše,
S tim imenom: „Nikad više”.

No Gavranu s kipa bela ta reč beše mudrost cela,
Reč jedina s kojom mu se misao i duša sliše.
Nit rečju tom zbor mu presta, nit pomače on se s mesta,
A u meni sumnje nesta: „Svi me znanci ostaviše,
Odleteće i on kô i Nade što me ostaviše”.
Reče Gavran: „Nikad više”.

Čuvši, duhom sav uzbuđen, taj odgovor brz, rasuđen,
„Stvarno”, kazah, „to što zbori, te dve reči: ‘Nikad više’,
Valjda reče njegov gazda, zlom sudbinom gonjen vazda,
Dok sve misli koje sazda u jedan se pripev sliše,
Tužbalicu mrtvih nada i dana što srećni biše,
Tužni pripev: ‘Nikad više’”.

Ali Gavran, stvor stameni, tužnu maštu bodri meni,
Naslonjaču ja približih vratima što mogah bliže,
I glave na plišu sjajnom, mnih znamenje tako tajno
U govoru svom nehajno nosi tica ta što stiže,
Šta sablasna i odvratna, stara tica koja stiže,
Misli grakćuć: „Nikad više”.

Sedeć, slutnjom srce morih i ni reči ne prozborih
Tici čije plamne oči do srca me prostreliše;
I u misli zanesena, meni klonu glava snena
Sa uzglavlja tog svilena gde svetiljke odsjaj sliše,
Prileć neće – nikad više!

A vazduh sve gušći biva, kao miris da razliva
Kadionik kojim andô kadi sobu tiho, tiše.
„Nesrećniče”, viknuh tada, „božja milost to je rada
Da ti dušu spase jada, uspomenu da ti zbriše;
Pij napitak sladak da se na Lenoru spomen zbriše.”
Reče Gavran: „Nikad više”.

„Proroče il’ stvore vražji, đavole il’ tico, kaži,
Il’ te šalje Nečastivi il’ oluje ili kiše,
Odvažnoga, a turobna, u pustinju mira grobna,
U dom ovaj straha kobna, kaži šta mi usud piše,
Da l’ na vrhu Gileada melem bolu mom se piše?”
Reče Gavran: „Nikad više”.

„Proroče il’ stvore vražji, đavole il’ tico, kaži,
Zaklinjem te nebom sklonim i Gospodom ponajviše,
Da l’ ću dušu namučenu priljubiti u Edenu
Uz devojkicu ozarenu koju svi mi snovi sniše,
Uz Lenoru kojoj ime serafimi podariše.”
Reče Gavran: „Nikad više”.

„Sad umukni, kleta tico”, skočih, viknuh, „zloslutico,
U paklenu noć se vrati, u oluj i nedra kiše!
S tamom crno perje spoji, beleg laži gnusnih tvojih,
Samoćom me udostoji, ne sedi vrh vrata više;
Izgled i kljun tvoj ukloni što mi srce ojadiše.”
Reče Gavran: „Nikad više”.

I Gavran, stvorenje žalno, sedi stalno, sedi stalno,
Krila mu se oko bledog Paladinog kipa sviše,
Oči su mu zlokob prava, kô zloduha koji spava,
Svetiljka ga obasjava i sen mu po podu piše;
Duša mi se od te senke što se njišuć podom piše
Spasti neće – nikad više!

Edgar Allan Poe

(Prejev: Vladeta Košutić)